

A photograph of two men in dark suits and ties, smiling. The man on the left has grey hair and is wearing a purple tie. The man on the right has dark hair and is wearing a red tie. They are standing in front of a background that is a pixelated or dot-matrix version of the FC Barcelona flag. The man on the right has his arm around the man on the left.

La sublimació d'un model

El FC Barcelona escull president. Joan Laporta, que hi ha estat al capdavant els darrers set anys, llega un full de serveis brillant: el club ha acumulat trofeus alhora que consolidava la ideologia cruyffista i augmentava la base social. En parlem amb ell, en demanem l'opinió a uns altres i analitzem la contesa del 13 de juny.

Joan Laporta fa balanç dels set anys de president del Barça i opina sobre la contesa electoral. “El model encara pot millorar, és a mig camí”, assegura.

Quan va ser escollit president del FC Barcelona, el 15 de juny del 2003, el primer equip de futbol jugava a València. La vostra primera lliga, la 2004-05, va guanyar-la al camp del Llevant, quan feia una setmana que l'equip havia vençut -0 a 2- a Mestalla, d'on va eixir ovacionat. El fitxatge del valencianista David Villa ha estat l'última baula del “cercle virtuós” que va prometre?

—El cercle virtuós encara té molt de camí. Si el president que guanya les eleccions opta per mantenir-lo, de segur que continuarà rodant. No és un model inalterable ni infal·libre, però ens ha fet ser el millor club del món. Cal que el nou president en garanteixi la continuïtat. Defenso aquest model com a president, però també el voldré a partir del 30 de juny, perquè és aquell que ens ha donat més èxits. Ha estat el millor període de la història del Barça.

—**Mirant el museu, sens dubte.**

—És el *més que un club*. És l'expressió de la nostra identitat futbolística: Cruyff i la Masia. És l'expressió de la nostra identitat cultural, la catalana, amb una Catalunya oberta al món. És l'expressió de la nostra voluntat solidària, projectada a través de la Fundació FC Barcelona... Ho acostumo a dir, perquè n'estic orgullós: el Barça més catalanista de la història ha estat el Barça més universal de la història, el millor Barça de la història. Hem defensat aferrissadament que el Barça és més un club, en contraposició amb aquells per a qui només ha de ser un club.

—**Si fallés una pota del model, se'n ressentirien els èxits esportius?**

—Amb aquestes bases, el model encara pot millorar, és a mig trajecte. Si continua, aquests èxits no sols s'igua-

“Rosell és el ‘neonunyisme’, és retornar al passat”

laran, sinó que fins i tot se superaran. Aquest model, l'hem construït cercant l'excel·lència, mirant de ser els millors, de respectar la nostra història i la nostra identitat, volent ser el club dels nens del món... Sense algun d'aquests tres eixos de què us parlo, també podem aconseguir èxits esportius, però perdríem una part de la nostra identitat, que és molt marcada.

—**Alguna cosa ha canviat, al barcelonisme. Les celebracions per la Lliga més competida de la història s'han circumscrit —lluny de fer cap rua— a l'estadi, al postpartit. Abans hi havia festa grossa per una copa del Rei; ara, només per la lliga de Campions.**

—Les rues, jo les entenc en ocasions excepcionals.

—**Guanyar la lliga ja no ho és.**

—Hem passat de guanyar poc a fer de la victòria un element habitual del barcelonisme. Els darrers títols han resituat el Barça al lloc que li correspon, i amb una potencialitat important de continuar creixent. Hem celebrat aquesta lliga on cal, a l'estadi i amb els barcelonistes. Fer una rua potser era fora de lloc, era donar-hi més importància que no té. És una lliga de què estem molt satisfets, la vintena, però els darrers set anys, n'hem guanyades quatre. És molt bo que tinguem aquesta motivació, aquestes ganes de guanyar i de jugar bé, de fer el futbol que agrada als nostres aficionats.

—**Un referent del perfeccionament d'aquest model és Josep Guardiola. L'altíssim nivell de pressió i d'auto-exigència a què viu sotmès fa pensar que potser no s'estarà gaires anys a la banqueta...**

—Pep Guardiola, dia rere dia i gràcies a la seva feina, ha construït una història bonica. Com a millor entrenador del món que és, es troba al lloc adequat, al capdavant del primer equip del FC Barcelona. És un càrrec que et pot proporcionar moltes alegries, però en què has de suportar una pressió molt forta: se'ns exigeix de ser els millors... Què passarà al futur? La seva trajectòria com a entrenador encara té uns quants anys més de vida, i més endavant podrà fer realitat qualsevol fita que es proposi, dins el Barça. Anirà agafant experiència a diversos àmbits del club i podrà contribuir a fer que el Barça continuï travessant un dels millors períodes de la seva vida.

—**N'hi ha que han volgut separar els èxits de Guardiola de la gestió de la directiva. Us devia agradar, per això, l'agraïment públic de l'entrenador durant la celebració del títol.**

—Em va emocionar. El reconeixement a la directiva provenia de l'entrenador que ha obtingut els èxits més grans de la història del club. Sempre li estaré agraït per aquelles paraules, a en Pep. És un home que té moltes virtuts, amb força sentit comú i que et fa estar bé; té sentit de l'humor, és patidor, molt perfeccionista... Ja li vaig dir que és un punyeter, que em va emocionar...

—**Xavi Hernández també us donà les gràcies. Potser recordava quan li repetíeu: "Xavi, ets el millor, però no et creus que ho ets!"**

—Sempre l'he admirat. És el paradigma de l'estil Barça, com també Iniesta. Per la manera de jugar, Xavi em dona tanta tranquil·litat... No perd ni una pilota! Quan ets a la llotja, patint de valent, que l'agafi Xavi et fa sentir molt més tranquil. És que no la perd mai! És murri, ha anat madurant, és un dels líders de l'equip i ha estat reconegut internacionalment pel seu gran talent. Quan vaig arribar a la presidència, Xavi tenia tendència a carregar-se tota la culpa, i jo li deia que no, jo sempre li deia que per a mi era el millor. Amb Xavi tenia i tinc una relació especial, és molt ben parit.

—**Fitxareu Cesc Fàbregas, un altre insigne representant de l'estil Barça de què ara parlàveu, abans de plegar?**

—No ho sé. Tenim converses amb l'Arsenal. A Cesc, li agraïm les passes que fa per venir al Barça. Aquest compromís és fonamental, i l'Arsenal ho ha d'entendre: és un jugador que vol tornar a casa, i això sempre s'ha de respectar. Vol tornar cap a casa, amb tot el respecte envers l'Arsenal i amb la satisfacció de la feina complerta.

—**El fitxatge més rendible del vostre mandat ha estat el de Samuel Eto'o. No us va fer cosa veure'l jugar d'interior dret, amb l'Inter de Milà?**

—Sobretot em fixo en el meu equip. A més, com que ell no jugava al davant,

tampoc no m'hi vaig poder fixar gaire. Però Eto'o ha estat un dels futbolistes més eficients, resolutius i professionals que hem tingut. Sempre obria la llauna! Als partits decisius, com ara a París i a Roma, sempre fou determinant. En tinc molt bon record, d'Eto'o... Ja poden mirar d'enfrontar-nos, que mai no se'n sortiran. Sempre he vetllat pels seus interessos, tot conciliant-los amb els del club, com és natural.

—**I Ronaldinho? Per què es va marcir tan aviat, aquell somriure? Ho tenia tot per a convertir-se en un mite.**

—Això mai no pots preveure-ho. Ronaldinho donà al Barça tres anys de màxima glòria, retornà la il·lusió al barcelonisme en un moment de caos i crisi institucional. Va ser un gran encert portar-lo i un privilegi tenir-lo, ens va fer gaudir d'un futbol de *jogo bonito*, fou escollit dues vegades FIFA World Player, va obtenir una Pilota d'Or... Si mireu el seu palmarès, els títols que ha aconseguit són amb el Barça —dues lligues i una Champions— i amb el Brasil. Hem d'estar-li agraïts, ens donà bon futbol al millor moment de la seva carrera, i alhora ell ens ha d'estar agraïts, perquè el Barça li va donar una projecció internacional: fou aquí, on va convertir-se en una estrella reconeguda. Amb graus de responsabilitat diversos, però, no vam ser capaços de dotar de continuïtat aquell equip que va fer el doblet [temporada 2005-06]. La responsabilitat màxima, en tot cas, corresponia al vestidor, i els seus màxims responsables no van saber mantenir la tensió i l'afany de victòries. Després de tres temporades amb èxits, l'autogestió del vestidor que defensava Frank Rijkaard, un dels cinc millors entrenadors que hem tingut mai al Barça, va deixar de funcionar. Val a dir que el 2006 va haver-hi Mundial, el Brasil no va guanyar-lo, i aquesta decepció va trasbalsar Ronnie, que llavors ho guanyava tot.

—**Quina part de culpa hi té la directiva, en aquells dos cursos infructuosos?**

—N'èrem els darrers responsables. Era difícil de redreçar aquella situació,

“Rosell i el seu grup sempre es van mostrar molt vanitosos, deien ximpleries i rebequeries que no enteníem”

i tampoc no ens va sortir bé la incorporació del millor Thierry Henry del moment, el de l'Arsenal a la final de París [2006]; hauria estat molt important, perquè hauria creat molta més competència i els líders de l'equip no haurien entrat en aquella dinàmica de cofoisme. Però el vestidor és un temple sagrat, i sovint no t'assabentes de les coses quan cal, per bé que tenim mecanismes que de vegades ens fan encendre totes les alarmes. Tenien tant de talent que ens pensàvem que se'n sortirien, i no: vam perdre aquella lliga [2006-07] per la diferència de gols. La temporada següent encara va ser més complicada, malgrat que vam arribar a

les semifinals de la Champions. L'experiència acumulada, però, ens ha fet més resistents, ens ha fet tenir més clares les conviccions.

—En canvi, no vau consolidar la junta nascuda el 2003. Avui, una candidatura continuista d'aquella seria una piconadora. Les disputes internes van brollar de seguida que vau accedir a la direcció del club.

—Tothom té la seva trajectòria i és esclau d'allò que ha fet. Pel nostre perfil generacional, ens deien que no ens tocava. No sols havíem de gestionar bé el club, sinó que també havíem de ser exemplars. Però els projectes, els formen

les persones, i en aquest sentit n'hi ha hagut que sempre hem vist molt clars quins ideals i eixos bàsics del model havíem d'aplicar; també n'hi ha hagut, però, que en un moment determinat han pensat més en els seus interessos particulars que no en el model. Penso en la immaduresa de Sandro Rosell i el seu grup, per exemple; des del primer any van mostrar-se molt vanitosos, van dir ximpleries que no enteníem, rebequeries com ara voler canviar l'entrenador [Rijkaard] i el secretari tècnic [Txiki Begiristain]: volien dur Filipe Scolari [entrenador brasiler que aleshores dirigia la selecció de Portugal] només que passés l'Eurocopa del 2004... Quan la cosa començava a anar bé, hi va haver una crisi de creixement i aquests senyors no van saber assimilar-la. El segon any, posaven bastons a les rodes a cada junta directiva, sense mantenir la confidencialitat i pronosticant l'apocalipsi quan ells se n'anessin. No volien Rijkaard ni Eto'o ni Begiristain... El senyor Rosell va ser un intervencionista i vam haver de parar-li els peus. Els vaig dir que el model esportiu eren Txiki i Rijkaard, i que tots havíem de compartir aquest model d'èxit, deixar les qüestions esportives a mans dels professionals, sense intervencionismes. I és això que va molestar més el senyor Rosell. "La filosofia és cruïffista, i si tu te n'estimes més una altra, ens sap greu, perquè a la majoria ens agrada aquesta." Quan vam arribar, el senyor Rosell volia fer fora Víctor Valdés, Xavi i Puyol perquè, segons ell, no eren guanyadors. Uns altres, a costa de molts sacrificis personals, vam preferir de continuar amb el model. Llavors, més tard, vam substituir Rijkaard per Guardiola, i això també va molestar alguns que volien José Mourinho.

—Ara us deveu referir a Ferran Soriano i Marc Ingla.

—I al senyor Albert Vicens. Ells volien Mourinho. Vam tenir un debat molt constructiu, però la majoria preferíem Guardiola. El senyor Ingla se'n va anar a parlar amb Mourinho... I en Marc, això, ha d'acceptar-ho! No se n'ha d'amagar. Ell pensava que, en aquell moment, ens calia allò. Malgrat tot, no va ser per aquest motiu, que van abandonar el Barça. Després de parlar-ne amb en Johan Cruyff i amb en Txiki, després d'obtenir un suport majoritari dins la junta, vam optar per Guardiola. Ingla i Soriano,

Rondo amb el president

—Us va fer més ràbia perdre la lliga contra el Reial Madrid de Capello —per la diferència de gols particular— o l'eliminació contra l'Inter?

—Totes dues.

—El camp més hostil en què ha estat rebut l'equip és el de Cornellà?

—[Silenci llarg.] Penso si n'hi ha hagut de pitjors... Potser sí, potser Cornellà. Home, al camp del Madrid tampoc no ens estimen gaire. Ni al clàssic ni al derbi metropolità no som gaire estimats.

—Què vau pensar quan l'himne espanyol va ser xiulat a la final de copa de Mestalla contra l'Athletic Club?

—Vaig fixar-me, sobretot, en el gran ambient que hi havia. Era un ambient meravellós... Dit això, en aquests casos sempre em poso a la pell de qui pateix la xiulada, i vaig pensar que no havia de ser agradable. Amb tot, va ser un exercici de llibertat d'expressió, cosa que cal respectar.

—La final de París o la de Roma? No s'hi val a dir que totes dues.

—Totes dues... I Wembley.

—Pot passar amb Cesc com ja va passar amb Franck Ribéry, que el preu puge tant que resulte impossible de fitxar-lo?

—Tal com actua el jugador i gràcies a la bona relació que tenim amb l'Arsenal, crec que serà una realitat, que Cesc jugui al Barça.

—Si fóreu Florentino Pérez, hauríeu fet plegar Manuel Pellegrini?

—No em competeix pas, això, però tenim models de club molt diferents.

—Mourinho s'ha autoproclamat "un dels millors entrenadors del món". Això ho diria mai, Josep Guardiola?

—[Riu.] No, no, això el Pep no ho diria mai. I Mourinho, certament, és un gran entrenador, però Guardiola és el millor que hi ha.

—Begiristain o Guardiola?

—La millor decisió esportiva que he pres mai és Txiki Begiristain. Són dos rols diferents, però. En Txiki és qui sempre ha fet una proposta esportiva competitiva, i en Pep, en dos anys al primer equip, ho fa de manera magistral. Tots dos, conjuntament amb els jugadors i la resta de l'equip tècnic, són els grans artífexs del millor Barça de la història.

—Un gol.

—[Silenci llarg.] Em ve al cap Leo Messi, però cap en concret. Tots els seus gols m'han agradat tant... El que féu al Getafe és una passada, com el de la final de Roma i el de la final del Mundial de Clubs, amb el cor. També recordo el gol de Ronaldinho al Bernabéu, els d'Eto'o a les dues finals de Champions, el d'Iniesta a camp del Chelsea... No vull escollir-ne un de sol.

però, deien que les *skills* [‘habilitats’] de Mourinho eren molt millors que no les de Guardiola. Encara recordo la paraula: *skills*!

—Abandonen la junta directiva arran de la moció de censura del 2008.

—Sí, va ser un moment de tensió insuperable. Només vam suportar-la els qui tenim aquesta capacitat de resistir. Ells, en canvi, van abandonar el model, pensaven que això no podia continuar. Van revestir-ho d’una dignitat i d’un sentit democràtic de què no participo, perquè les normes són per a complir-les. Alguns esperaven que en Laporta carregués la pressió, que oferís el seu cap als qui volien sang, i posar ells un president... N’hi compto tres, entre els que van abandonar llavors. Els altres cinc, em fa l’efecte que van plegar per la tensió màxima que es respirava. Però aquells tres... M’ha quedat la sensació que van actuar amb traïdoria, una cosa que jo no mereixia, perquè sempre els havia defensats.

—Quins eren?

—Ferran Soriano, Evarist Murtra i Albert Vicens.

—I Marc Ingla?

—En Marc volia quedar-se, però va fer allò que li va dir en Ferran, a qui sempre ha estat molt fidel.

—Vau superar aquell moment dur.

—Vaig sotmetre’m voluntàriament —voluntàriament, repeteixo— a l’assemblea de socis. Si votava contra la meua continuïtat, jo plegava i continuava la junta directiva. Vaja, que si jo era la persona que no funcionava, me n’anava. I tal com pensava que passaria, el sentit democràtic es va capgirar: el 60% i 57% dels socis representats van ratificar-me al càrrec. Tinc la consciència molt tranquil·la: tot allò que he fet ha estat per defensar els interessos del Barça.

—I amb Alfons Godall què va passar? Sou amics de la infantesa.

—Sempre serà el meu amic. Ara, però, tenim discrepància de criteris i seguim camins diferents. Vaig apostar per ell quan va decidir de ser candidat, vaig fer-ho amb molt de gust perquè trobava que en tenia les capacitats. No negaré que em va sobtar que volgués ser-ho, perquè vuit mesos abans m’havia dit que aquesta no era la seva intenció. Llavors m’havia dit que ell no volia patir tot allò que jo havia patit: gaudeixes en moments efímers, però el patiment és constant. És així, jo

“Quan vam arribar, Rosell volia fer fora Valdés, Xavi i Puyol, perquè deia que no eren guanyadors.” Laporta afirma també que la moció de censura fou “un moment de tensió insuperable”.

el conec molt. Però bé, el veia molt convençut i tenia el suport de Xavier Sala, una altra de les persones que jo considerava que podia esdevenir president. Jaume Ferrer i Joan Boix eren les altres dues que jo pensava que podien optar a la presidència. Alfons va abandonar, i això em va descol·locar força: jo havia apostat per un amic i per algú que pensava que podia ser un bon president.

—El panorama electoral és bastant atomitzat.

—Hi haurà tres llistes que aconseguiran les signatures i participaran a les eleccions. En aquest sentit, la que garanteix la continuïtat del model és la d’en Jaume Ferrer. Com diu el seu eslògan, “Per seguir guanyant”, per continuar

“Soriano, Murtra i Vicens van actuar amb traïdoria, una cosa que jo no mereixia”

vivint el millor Barça de la història. Honestament, penso que els altres no donen aquesta garantia, i em remeto a la seva trajectòria. Hi han contribuït, al model actual? Alguns, el cas de Rosell, en un moment molt curt, tot i que van mirar més pels seus interessos que no pels del club, i van demostrar una immaduresa i un ressentiment que els inhabilita per a ser presidents del Barça. I els altres, en un període més llarg, tot i que van demostrar massa tebiesa i feblesa quan la dificultat era màxima, cosa que fa vulnerable la institució. Aquests que es van amagar quan van venir moments de màxima dificultat són els que preferien Mourinho abans que Guardiola.

—Tampoc no us tranquil·litzen els negocis privats de Rosell...

—La seva necessitat impulsiva d’intervenir en la gestió esportiva posa en risc el model esportiu. Sempre s’ha dedicat a l’*sport marketing*: les seves empreses assessoren futbolistes, organitzen partits amistosos, campionats de futbol base, assessoren esportistes... I no vol secretari tècnic, un fet que encara em fa pensar més en el seu intervencionisme. També

JORDI PUJOL

“Jo sé quin neguit tenia Alexandre Rosell, quan era sots-president esportiu del club: ‘Jan, jo veig passar per aquí massa negocis que no aprofito’”

ha dit que vendrà les seves empreses relacionades amb l'esport: o té mala consciència d'allò que fa o no s'entén gens. Jo vull un president que treballi, que sàpiga què és guanyar-se la vida, que no visqui de renda. De fet, ja li he enganxat dues mentides: la primera, quan va negar allò que jo deia al meu llibre sobre la comissió per la possible venda de Ronaldinho al Chelsea; i ara resulta que aquest senyor és propietari del 99% de les accions d'una empresa que es diu Ailanto Marketing Ltda, implicada en una acció judicial al Brasil, acusada de presumpta corrupció per cinc fiscals de l'estat de Brasília, per un seguit d'irregularitats en la contractació d'un partit entre el Brasil i Portugal i en la qual hi ha implicats polítics de l'estat de Brasília.

N'ha de donar explicacions, perquè això l'inhabilita per ser president del Barça. Com diu qui ara li dona suport, un ex-president del club, Josep Lluís Núñez —també encausat per unes presumptes irregularitats fiscals comeses durant molts anys i que ara resta pendent de resolució judicial—, “al soci no se li pot enganyar”. El senyor Alexandre Rosell ha de donar explicacions convincents al soci.

—Voleu dir que Rosell seria un *nunyisme* sense Núñez?

—Rosell és el *neonunyisme*, és retornar al passat, al Barça fosc, de les sospites de corrupció, del cobrament de comissions. Em sobta que no tingui més ressò als mitjans de comunicació. A qualsevol país civilitzat del món passa això i els periodistes fan curses per pu-

blicar-ho. N'hi ha documentació feaent, d'això que us dic! És una causa que s'instrueix a la fiscalia de Brasília! Només un diari, l'*Sport*, ha tingut coratge per a publicar-ho, i qui silencia això fa un mal favor al Barça.

—En canvi, sí que hem vist com desapareixen contra els vostres negocis.

—El meu despatx d'advocats mai no ha fet cap incompatibilitat vinculada al Barça, per molt que n'hagin malparlat. Sempre he volgut ser exemplar i he actuat amb total honestat. Mai no he hagut de fer coses estranyes al meu despatx, com ara prendre un amic perquè me'l guardi durant un temps. Aquesta societat del senyor Alexandre Rosell i Feliu (potser es vol dir *Sandro* perquè no es vegi clarament que té una empresa encausada per la fiscalia de Brasília...). Escolteu-me, jo vull el bé del Barça, vull el bé del país i, en tot cas, són els periodistes que silencien aquestes qüestions, que han de fer un pensament.

—Si guanya Rosell, el Barça caurà en mans d'un presumpte corrupte?

—Hem d'atorgar-li la presumpció d'innocència, encara. Correm el risc, això sí, de caure en mans d'una persona que fa negocis amb el futbol. Jo sé quin neguit tenia Alexandre Rosell, quan era sots-president esportiu del club: “Jan, jo veig passar per aquí massa negocis que no aprofito”, em deia. Imagineu-vos, quan ara diu que no tindrà secretari tècnic. Que assessori el Barça externament, si és que hi pot aportar res, que crec que ben poc. Ser president del Barça requereix una altra categoria moral.

—Rosell ha assegurat que el deute de l'entitat és el doble del reconegut.

—El deute net del Barça són 263 milions d'euros.

—Ell ha dit que voreja els 500, i que Villa ha costat prop de 50 milions, no els 40 clavats que heu dit.

—El fitxatge de Villa ha costat 40 milions que es pagaran en tres anys i mig, sense interessos ni variables. L'any passat ens en demanaven 48... El fitxatge de Villa és incontestable! Passa que el senyor Rosell, tot i que el Barça viu el millor moment de la seva història, no és feliç. El seu model es construirà sobre la demagogia i el ressentiment. És fora de lloc que parli d'aquest volum d'endeutament, sobretot ell, que tinc entès que és llicenciat en economia. El Barça, avui

dia, té una solvència patrimonial enorme, hem fet créixer el valor dels terrenys de Viladecans –que era un aiguamoll–, del Mini Estadi –que té un valor molt més alt que no tenia– i Xavi, Messi, Iniesta, Valdés, Pedro, Puyol, Busquets, Bojan..., que han costat zero euros, tenen un valor importantíssim. Si mireu el deute brut, encara tenim un saldo negatiu, ens tornen calés! Però ell fa demagògia, fa trampa indiscriminadament, i no ho permetré: diu que reduirà de 80 milions a 40 el capítol de despeses diverses... Jugarem sense llum i sense gespa? En arribar a la presidència, facturàvem 123 milions d'euros i teníem 200 milions d'endeutament. Ara ingresseu en una sola temporada 415 milions, i tenim un endeutament net de 263, sense posar en valor els actius de què us parlava. I tenim el compromís que els beneficis que s'obtinguin de la modificació urbanística del Mini es reinverteixin, segons el conveni signat, en patrimoni del club: amb el projecte de Norman Foster per a l'estadi, amb l'Illa Barça, amb un palau nou... En aquest sentit m'ha sorprès que algun regidor –d'ERC, en concret– hagi votat contra el Mini perquè deien que no en trauríem ni per pagar en Villa. Potser no han llegit bé el conveni, aquests senyors.

—Us penediu de no haver aixecat prou catifes, el 2003?

—Aixecar catifes és fer una *due diligence* com la que vam fer: vam saber que el club ingressava 123 milions, en perdia 164 i en devia 200. I que teníem unes contingències fiscals –per culpa de les actes del senyor Núñez– que les hem hagudes de pagar ara –60,3 milions d'eu-

“El model de Rosell és demagògia i ressentiment, i vol incentivar els Boixos”

ros, cosa que ha perjudicat els nostres comptes! Teníem les pòlisses de crèdit exhaurides i vam avançar el cobrament dels abonaments dels socis per poder pagar els nostres treballadors... Era això, aixecar catifes! I vam descobrir operacions que feien tuf: el seguiment dels diners indicava que una part se n'anava al club que havia venut el jugador –cadascú que sospiti què vulgui–, ahora que va aparèixer una societat uruguaiana molt sospitosa. El secret bancari i fiscal d'allà ens va impedir d'obtenir proves que ens permetessin d'anar contra algú.

—El projecte Foster és mort?

—Si jo fos president, no. Amb el resultat del Mini –la crisi ens aportarà menys diners que no ens pensàvem–, redimensionaríem el projecte i faríem en diverses fases aquest gran estadi que ha projectat en Foster. És un projecte aprovat, fet amb llum i taquígrafs, en què ha participat la societat i que cal dur a terme.

—Podrien reviscolar els Boixos?

—Aquesta és una altra. Jo no els vaig fer cap concessió. Ens demanaven 300 entrades i 9.000 euros per partit, en canvi del seu suport entusiasta. No vaig tolerar-ho. Van amenaçar de mort el meu fill gran i a mi. N'hi havia per a tenir por,

us ho asseguro. Hem aplicat la tolerància zero, amb la col·laboració dels mossos i de la policia. Ara el senyor que aquí es fa dir *Sandro* i que té una empresa encausada al Brasil diu que els Boixos són bons. És clar que n'hi ha, de bons! Que se separin dels criminals i actuïn com a persones normals. Ha proposat una grada jove on no hi ha els Almogàvers, ni els Sang Culé ni uns altres, que animen de manera acceptable, com fa anys també feien els Unibarçataris. És que n'hi ha de condemnats, senyors! Per això us parlava adés del *neonunysisme*: volen incentivar els Boixos, de nou.

—A aquestes eleccions, no podeu presentar-vos-hi. Ho fareu, però, en algunes altres que hi ha a la cantonada? Com va aquest altre procés?

—Progressa adequadament, que diria el gran Antoni Bassas, per bé que també podria millorar en alguns aspectes, com deia ell. Sóc en un moment de reflexió abans de prendre cap decisió. Mentre presideixi el Barça, no m'hi pronunciaré, però faré país fins l'últim dia que sigui al Barça. Faci política o no, sempre defensaré allò que penso, és a dir, que cal acció política per a proclamar al Parlament l'estat català i viure més bé. Catalunya es mor perquè la maten, l'estat espanyol no ens resol els problemes, l'estructura autonòmica ja no funciona. Com diu Salvador Cardús, és una “impossibilitat manifesta”. Només depèn de nosaltres. Ningú no ens ha de dir què hem de fer. És una lluita romàntica i una necessitat.

Víctor Maceda
Enric Rimbau

Una coproducció de:

CCCB Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
i Mitjans de Comunicació

Mitjà patrocinador:

el Periódico

CCCB
Montalegre, 5 - 08001 Barcelona
933 064 100 - www.cccb.org